

BIBLIA

Az első júniusi elmélkedést Csíky Lajkó (Budapest) írta, a többi pécsi testvérek (sorrendben: Kőszegi Júlia, Kőszegi Sámuel, Stölkler Nándorné, Kőszeginé R. Melinda), a júliusiakat Vinczéné Géczy Gabriella (Budapest).

Június 2. — Évközi 9. vasárnap — Lk 9,10–17 — Jézus gondoskodik rólunk

Amikor az apostolok felmérték a helyzetet, szóltak Jézusnak, bocsássa el a sokaságot, hogy ételmentes tudjanak vásárolni. Mivel óriási létszámról, legalább ötezer emberről volt szó, meg sem fordult a fejükben, hogy másképpen is meg lehetne oldani a helyzetet, hiszen csak öt kenyérük és két haluk volt. Jézus alighanem nagyon is jól tudta, hogy az apostolok nem lesznek képesek ekkora sokaságot jóllaktatni, mégis felszólította őket: „Ti adjatok nekik enni!” Vajon miért? Miért kérte tanítványait a Mester olyan dologra, amelyet nem voltak képesek teljesíteni? A tanítványok látszólag teljesen logikusan gondolkodtak. Öt kenyér és két hal valóban nem elég ennyi ember megvendégeléséhez, más ételmük pedig nem volt. A szituáció, ha csupán az emberi lehetőséget tekintjük, valóban reménytelennek látszott. Sok az eszkimó, kevés a foka.

Amikor az apostolok tehetetlenségüket fejezték ki Jézusnak, megérett rajtuk a szíve, és jóllakatta a népet. Jézus

talán próbára tette apostolait, felismerik-e, hogy nem emberi léptékkal kellene a megoldást keresni? A tizenkettő közül egyik sem felelte azt: „Noha csak öt kenyérünk és két halunk van, DE mivel benned itt van köztünk az Isten, ha akarod, hatalmasnál fogva csodát tudsz tenni. Neked csak egy szavadba kerül, és az emberek jóllaknak”.

A tanítványoknak azt kellett megérteniük, hogy ha Jézus velük van, ő gondoskodik róluk, nem szabad aggodalmaskodniuk. Nem az a lényeg, hogyan történt a csoda, milyen módon lett két halból és öt kenyérből még vagy tizenkét kosár maradék is, ahogy ezt nem is írja le az evangéliumi részlet. Mindössze annyit tudunk, hogy Jézus az égre emelte tekintetét, hálát adott, majd mindannyian ettek, és jóllaktak.

Mi is gyakran reménytelennek látjuk a helyzetünket. Úgy érezzük, kevesek vagyunk, és nem tudjuk, merre induljunk. Úgy érezzük, nehéz sorsunk van, másoknak több jutott, és nincs elég erőnk.

Ha úgy érezzük, nem tudjuk, merre forduljunk, próbáljuk rábízni magunkat Jézusra, keressünk „öt kenyeret és két halat”, amiért hálásak lehetünk, és az meg fog sokszorozódni. Mert „öt kenyere és két hala” mindenkinek van, csak sajnos ezt gyakran elfelejtjük. Úgy látjuk, hogy másoknak tíz kenyérük és hat haluk van, esetleg még több, és ezt igazságtalannak érezzük.

De ahogyan ebben a történetben is, Jézus mindig gondoskodik rólunk, hogy jóllakjunk. Olyannyira, hogy önmagát adta értünk. Mert Jézus most is jól tart, éltet, ő az, akivel soha sem lehet betelni. Nélküle üresnek érzi magát az ember, és éheznek. Ezt az éhséget csak ő tudja csillapítani, mégpedig Isten gazdagságával és nagyvonalúságával, oly módon, hogy soha nem kaphatunk belőle eleget, mert ez a lelki táplálék, amit nyújt nekünk, végtelen. Ha hálásak vagyunk a kenyereinkért és halainkért, akár tizenkét kosár maradékot is összedehetünk.

Június 9. — Évközi 10. vasárnap — Lk 7,11–17 — Miért csak félelem hatására?

Vajon mit tudnánk még elmondani egy feltámasztós történetről? Milyen plusz tartalmat vagy cifrát adhatnánk neki? Ha azt mondom, semmilyen, csak saját nevemben mondom. A halottak feltámasztása Isten leglátványosabb csodája, amit Jézuson keresztül visz véghez, aki saját magával is „produkálja” ezt élettörténetének végén. Avagy vége felé, mert tudjuk, halála után itt él még egy kicsit. Isten és fia kénytelenek ekkora volumenű dolgot felmutatni, hogy az okos, intelligens, tudós csúcsteremtés is kénytelen legyen felfogni: Isten mindenképp felett áll, mindenképp Ura. De hát ezt tudtuk eddig is.

Az sem új számunkra, hogy Jézusnak vannak érzései. Megrendíti egy-egy ember hite, vagy éppen megéssék a szíve valakin, s kiemeli őt szomorúságából, nyomorából. Persze, ez egyértelmű. Kinek ne esne meg a szíve egy asszonyon, aki a férje után egyetlen fiát is elveszti? Én is feltámasztanám, ha tudnám. Ez csak természetes. Annak veszszük. Jézus mindenben tud segíteni, hát

segítsen! Hiszen látja, hogy szükségem van rá. De mennyire, hogy látja! Még akkor is, amikor mi nem érzékeljük. „Istenem, bár későn indultam el, add, hogy odaérjek a megbeszélésre, nagyon kínos lenne most elkésni!” Odaérek. Isten segített? Vagy mindegy? Mindegy. Most az életemre kell koncentrálnom.

Azt a reakciót is ismerjük, amikor egy számára megmagyarázhatatlan történés láttán félelem fogja el az embert. Jézus megérint egy halott ifjút, rászól, hogy keljen fel, s az felkel. Csoda. Mi inkább a thrillerekből ismerjük az efféle jeleneteket, izgalomfokozó zenei aláfestéssel. Na de akkoriban film kizárva, tényleg megtörtént, jogos hát, hogy „mindnyájukat elfogta a félelem, és magasztalták Istent”. Hoppá! Előtte nem magasztalták. Csak utána. Pedig Jézus az apró dolgokban is kitétt magáért.

Mindig bosszankodom, amikor az iskolában a tanítványaim csak akkor hajlandók odatenni magukat, ha vala-

mivel megfenyegetem őket. Ha „elfogja őket a félelem”. Hát nem lenne egyszerűbb stresszmentes, oldott hangulatban dolgozni? Felfoghatatlan. Nekik lenne jobb, miért nem értik? Ja, hogy én ugyanígy viselkedem Istennel? Csak akkor jut eszembe, ha félek és szükségem van rá? Vagy ha valami erős „természetfelettire” utaló élményben van részem, ami megijeszt? Miért kell Istennek állandóan valami lenyűgöző és egyben félelmetes dolgot produkálnia annak érdekében, hogy bele tudja csempészni magát az életembe?

Isten nem várja el, hogy írjak egy ezerháromszázhatodik mélyen szántó gondolatsort a naimi ifjú feltámasztásáról, s ez igazán megnyugtató. Cserébe szerezhetnék neki egy kis örömet azzal, hogy megpróbálom őt mindennapjaim részévé tenni. Teszem azt, magasztalom egy kicsit. Néha. Még ha nem várta is a szemem láttára borrá a vizet, vagy tízezres vacsorává az öt kenyeret. Nekem lenne jobb. Miért nem értem?

Június 16. — Évközi 11. vasárnap — Lk 7,36–50 — Erősítsük hitünket!

A történetet olvasva hamar megnyilvánulnak Jézus legjellemzőbb tulajdonságai. Szelidség, irgalmasság, szeretet, minden bűnünk megbocsájtása. Ha megkérnének minket arra, hogy soroljuk fel ezeket a tulajdonságokat, azonnal menne. Azonban a gyakorlatban, a mindennapi életben mennyire vagyunk tisztában ezekkel? Mindenki volt, van és lesz olyan helyzetben, amikor nehéz ezeket elhinni, sőt akár egészen képtelenségnek tűnik. Ekkor van szükségünk a hitre. Vajon képesek vagyunk-e úgy leborulni a lába előtt, és őszintén, tisztán hinni benne, ahogy ezt a bűnös nő tette?

„Hited meggyógyított.” Jézus a Szentírásban többször is kiemeli, hogy bármit is teszel, ha teljes szívedből megbánod, bocsánatot nyersz. Bármit kérsz is, ha hiszel, megkapod.

A hétköznapi ember ezt a mondatot meghallva esetleg jót kacag az egészen, majd rögtön elfelejti. Sokszor tapasztalhatjuk, hogy mi is tiszta szívből imádkozunk valamiért, kérünk valamit, és nem teljesül, sőt néha az ellentéte valósul meg. Akkor most hogyan is van ez? Vannak a hitnek határai? Vagy mindenre képes? Egy ilyen csalódás után, főleg ha igazán komoly dologról van szó, fel tudunk-e állni, újra hinni és befogadni őt, majd a lábához borulni? Biztosan nem könnyű. Azonban ha képesek vagyunk hitünket erősebbé tenni, „megedzeni”, akkor ez lehetségessé válik. Tapasztalataim szerint apránként kell építeni, erősíteni a hitet. Meg kell találni az apró, megfelelő „téglat” és ezeket pontosan egymáshoz illeszteni. Talán úgy lehetséges ez, hogy minden nap

keresünk olyan dolgokat, pozitívumokat, amikből erőt meríthetünk. Ha mindig csak a bajt látjuk, és nem tudunk örülni, hállát adni minden piciny örömeért, akkor vajmi kevés esélyünk van hitünk házáat megépíteni, azaz olyan szilárdra tenni, hogy ne omolhasson olyan könnyen össze egy-egy csalódástól.

Az igeszakasz nemcsak a nő szempontjából érdekes, hanem a farizeusé is. Ő a vendéglátó, aki befogadja Jézust a házába. Véleményem szerint minden emberben többé-kevésbé jelen van a történet két szereplője. Erdemes beleképzelni magunkat a helyükbe, és átgondolni, hogy mi miként cselekednénk?

Mi hogyan fogadjuk el az Urat nap mint nap? Szeretjük-e őt igazán, és elhalmozzuk-e ezzel az érzéssel?

Június 23. — Évközi 12. vasárnap — Lk 9,18–24 — Kinek tartjuk mi Jézust?

Ha ma tenné föl ezt a kérdést, mit válaszolnánk Jézusnak?

– *Kötelező tananyag:* Minden gyerek tanul irodalomórán a Bibliáról, olvas Jézusról is. Vajon megértik-e, megérik-e, hogy ki ő valójában? Ha nincs családi háttér, ha a tanár nem hívő ember, Jézus csak egy réges-régen íródott irodalmi alkotás szereplője marad.

– *A műveltség része:* Évszázadok zenei, irodalmi, képzőművészeti alkotásait, újabb a filmeket nem érthetjük

igazán, ha nem ismerjük Jézus életét, példabeszédeit. Van, aki ezért foglalkozik a Bibliával, az Újszövetséggel.

– *Szupersztár:* Jézus nevét hallva sokaknak Lloyd Webber zenéje ugrik be. Júdás a nagy áriájában a mai emberek értetlenségét éneklé meg. Jézus szenved, meghal, de nincs föltámadás.

– *Jézus úr:* Őseink így találkoztak a kereszténységgel. Ellenfeleik „Jézus, Jézus!”-kiáltással indultak a harcba, és végül legyőzték őket. Jézus úr erősebb volt az ősi istennél. A későbbi kereszt-

tény századok csak erősítették a hatalmas, szigorú, büntető Isten képét.

„Hát ti kinek tartotok engem?” Péter helyesen válaszolt, de Máténál és Márknál olvashatjuk, hogy Jézus nemsokára lesátánozza, mert kiderült, hogy a korabeli zsidósághoz hasonlóan az ő messiásképebe sem fért bele a szenvedés, amire Jézus megpróbálja őket felkészíteni.

Nekünk kicsoda Jézus? Vajon helyesen látjuk őt? Nekünk nem mondaná, mint Péternek, hogy „emberi módon, s nem Isten tervei szerint gondolkodol”?

Június 30. — Évközi 13. vasárnap — Lk 9,57–62 — Mennyit adunk magunkból?

Vajon már rátettük-e kezünket az eke szarvára? Vagy még tervezgetjük, hogy ha elég tudásunk lesz, s a körülmények is olyanok, akkor szóval és tettel is Isten útját akarjuk járni? Ha elindultunk, vajon elég mélyen nyomjuk-e Isten szántóföldjébe a vasat, vagy csak a felszínen vakargatunk? Csak annyit adunk magunkból és a magunkéból, ami még nem kényelmetlen? Olyat, amitől még nem csökken az életszínvonalunk, ahol a tanúságtéves során biztosan nem kerülünk kínos helyzetbe, ahol nem kell bepiszkolnunk a kezünket a szolgálat során, s ahol testi-lelki rászorulóknak nem igénylik túlságosan az időnket?

És hogy állunk a hátratekintéssel? Hányszor mondtuk már lelkesen Istennek, hogy számíthat ránk, mindenünk az övé? A visszatérő lelki gyakorlatos vagy újévi fogadalmak azt jelentik, hogy az idők folyamán szép lassan visszalopkodtuk a már neki ígérteteket.

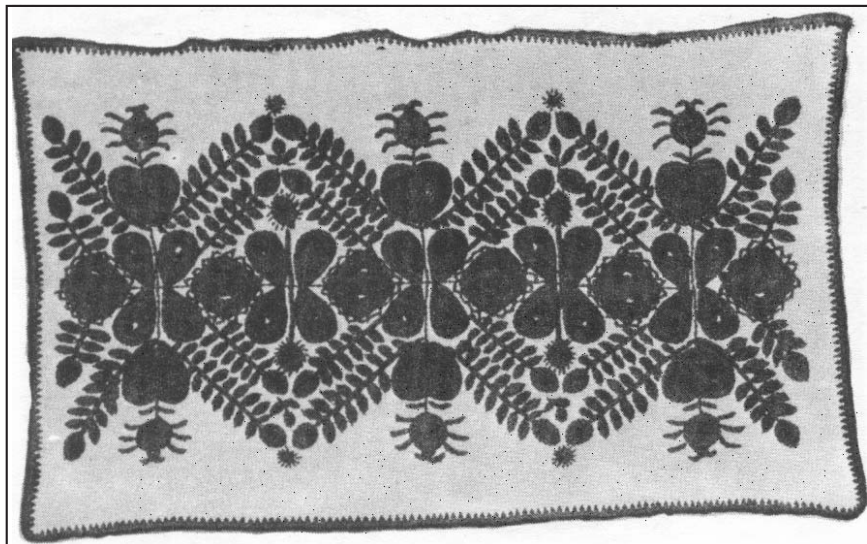
Tény, hogy nehéz teljes odaadottsággal élni, hiába tudjuk, hogy nekünk is, az Ország ügyének is az lenne a legjobb. Naponta sok-sok döntéshelyzet elé állít az élet, s sokszor nincs erőnk és/vagy bölcsességünk a megfelelő választani.

Pedig a fenti Ige nagyon kemény! Mennyei Atyánk mindenkit alkalmasnak teremtett arra, hogy rátaláljon, át-

alakítsa gondolkodását, s vele egyetemesül járja az élet útját. Hajlamosak vagyunk elhinni, hogy mindent megbocsátó Istenünk elnéző, s megérti gyengeségeinket. Ez biztosan így is van! Csak nem kellene ezzel visszaélnünk! Nem tudjuk, hogy az „aki sokat kapott, attól sokat is kérnek számon” szellemében vajon meddig terjed Isten béketűrése. És mi történik azokkal a helyzetekkel, ahová minket küldött

volna? Ott, ahol nekünk kellett volna az ő eszének, kezének-lábának, szemének lennünk?

Isten soha sem kér tőlünk többet, mint amire képesek vagyunk. Nem akar agyonnyomni elvárásaival! Azt szeretné, ha örömteli, boldog, de egyben aktív, tanúságtéző életet élnénk. Hát akkor rajta, testvéreim, menetirányba állva, ekeszarvat s egymást szorosan tartva haladjunk a Cél, a Fény, a Végtelen Ölelés felé!

Július 7. — Évközi 14. vasárnap — Lk 10,1–12,17–20 — Közel van az Isten országa

Jézus gondosan választja ki tanítványai közül azokat, akiket maga előtt küld a városokba és a falvakba. Azzal a feladattal bízta meg őket, hogy tanítsanak és gyógyítsanak, hirdessék az Úr örömhírét. „Az aratnivaló sok” mondja Jézus, mert jelentős azok száma, akik várakozással, felkészülve várnak erre a szóra, erre a hírre. Sokan vannak, elszórtan élnek. Kiben-kiben előrehaladott állapotban van, vagy befejeződött az érési folyamat. Megérték arra, hogy várakozásuk nyomán örömmel fogadják a hírt: közel van hozzájuk az Isten országa.

Jézus választása a tanítványi körből azokra esett, akiknek a személyi minőségét nemcsak az elkötelezettség, az ismeret, a gyógyítási képesség, hanem nagyfokú önfegyelem és bizalom is jellemzi. „Ne köszöntetek az úton senkit”, „ne vigyetek magatokkal érzényt, tarisznyát, sarut” – mondja Jézus. Ne ossza meg figyelmeteket semmilyen, a küldetéssel összefüggésben nem álló körülmény, eszköz, üdvözlési vagy egyéb szokásrendszer.

Az így felkészítetteknek feladataik vannak a célállomáson. Az a pont tekintendő célállomásnak, ahol szívesen fogadják őket. A célállomás bárhol lehet. Nincs előre egyeztetve, nincs foglалás előre, nincsenek regisztrálva. Nyitott lélekkel kell menniük a bizonytalanba. Magatartásukra két ellentétes jellemző szót találhatunk: rugalmatlanság és rugalmasság.

Rugalmasságot kell tanúsítaniuk azokkal szemben, akik befogadják őket. Elfogadni a szeretetet, és beilleszkedni a család életébe; enni-inni azt, amijük van, amit eléjük tesznek, egynek lenni életvitelben a családtagok között. Közben tanítani és gyógyítani. Adni a hírt, az üzenetet. Megélni velük a hír valóságát.

A küldetés eredményességéhez azonban rugalmatlanságra is szükség van. Az úton is, az ott tartózkodás idején is. „Ne járjatok házról házra!” Különös, de érthető tanács. Vetélkedést okozhat a szomszédok, a szegények és a módosak között, hogy a küldöttek kikhez térnek be legközelebb, vagy ki-

ket hanyagoltak el ottlétük alatt. Emberi tulajdonság, hogy az új házigazdák rendre – akár erón felül is – túl akarnak tenni a korábbiakon. A vendéglátói szerep eltereli nemcsak a házigazdák, hanem a vendégek, azaz a házról-házra járó, mindig másokhoz alkalmazkodni kénytelen tanítványok figyelmét is a lénnyegről. A pletyka, az összehasonlítás eredménytelenné teszi azt az erőfeszítést, amelynek célja a Hír átadása.

Jézus üzenete a barátságatlanok, az elutasítók számára is hír. Közléséhez bizony rugalmatlan hozzáállásra van szükség. Nincs felmentés, nincs olyan ok, ami indokolhatná az Örömhír átadásának mellőzését.

A pontosan végrehajtott jézusi elgondolás működik. Mindaz, amit vártak tőle, bekövetkezett, és az, amit még titkon sem reméltek, szemük láttára megvalósult. Igazolódott, hogy az Örömhírt hirdető élet örömmel teli, és a hirdető számára képes legyőzni minden ellenséges erőt. Isten számon tartja övéit, élhetünk Benne és Általa, ha Örömhírét átadjuk, és annak valósága szerint élünk.

Július 14. — Évközi 15. vasárnap — Lk 10,25–37 — Felebarátá válunk kell

A példabeszéd központi alakja, a samaritánus nagyon érdekes ember, integrált személyiség. A rugalmasság, a racionalitás, az áldozatkészség, az empátia, az emberismeret és a felelősségvállalás ritka egyensúlyát figyelhetjük meg személyében. Bizonyos objektivitással viszonyul az események során a helyzethez, jó döntéseket hoz a maga és a rászoruló érdekében. Ha magatartását követni akarjuk, cselekedeteit érdemes szembesíteni saját tapasztalatainkkal.

Nem ráérősen üti el az idejét, megrakott teherhordó állata mutatja, hogy dolgozik. Időre el kell jutnia valahová, mert a sivatagon átkelőnek fedél alá kell érni, még mielőtt leszáll a nap. Váratlanul éri, és megérinti a véres ember látványa. Fontossági döntésre jut. Irigyelhetjük nagyvonalúságáért, azért, hogy felül tud emelkedni az általános előítéleteken, miszerint a sérült ellenségnek tekintendő. A samaritánus teljes egészében magáévá teszi a sérült baját. Érintettként viselkedik, ugyan-

úgy, mint az, akit elverték. Irigyelhetjük azért a természetes magatartásért is, amely megtalálja a beteg ellátásának legcélszerűbb módját, figyel a rendelkezésre álló lehetőségekre. Áldozatot hoz, amikor a számára mellett gyalogol, amikor a fogadóban a beteg mellett tölti az első, kritikus időt. Csodálhatjuk racionalitását, ahogy megtalálja azt a megfelelő pillanatot, amikortól személyes jelenléte már mellőzhető, illetve távolléte idejére az ésszerű és megnyugtató megoldást. Csak a legszükségesebb, de nélkülözhetetlen időre engeddi kizökkenni magát a saját munkájából. Emberismerete realitásokon nyugvó. Nem vár el sem a fogadóstól, sem másoktól olyasmi empátiát, mint amit maga élt át, látva a sebesültet. Nem időz el annál a gondolatnál, hogy ki mindenkinek lett volna egyszerűbb vagy praktikusabb segítenie.

Segíteni sokféle okból, sokféleképpen lehet. Lehet egy emberi játszma része, fontoskodás, pótcselekvés vagy menekülés egyéb feladatok elől. Eset-

leg kibúvó: állandó és a környezet általi méltányolást igénylő mentség. Lehet az alárendelt szociológiai státusz kompenzálása, esetleg gyors siker- és komfortélmény (hála) elérésének módja.

Felebarátnak nem születik, hanem azzá válhat az ember. Ahhoz, hogy ember voltunk a teljesség felé bontakozzon, s örök életre jussunk, felebarátá kell válunk valakik számára. A felebarát szó tartalma csak kapcsolatban, viszonyrendszerben és szükséghelyzetben értelmezhető. Viszonyrendszerben önmagammal és a velem kapcsolatban állókkal, viszonyrendszerben általában a segítséget kérőkkel, és viszonyrendszerben azokkal a feladataimmal, amelyek egyenlőleg rám vannak bízva, amelyek miatt megszülettem.

Annak válhatunk felebarátjává, aki valóban segítséget szenved, és akinek a bizalom nagyságát és intenzitását tekintve ugyanakkora szeretetet, féltést, gondoskodást nyújtunk, mint amekkorával önmagunkat tartjuk fizikai, szellemi, lelki jólétben.

Július 21. — Évközi 16. vasárnap — Lk 10,38–42 — Egy a szükséges

Nehéz úgy dolgozni, sűrögni-forogni, hogy valakik mellettünk nem teszik a dolgukat. Ki hibáztatná azt, aki eleinte csak magában mérgelődik ezen, aztán pedig kifakad? Ez elkerülhető, ha a helyes magatartási modell, azaz az együttműködést követve Mária segítette volna Mártának, így hamarabb végeztek volna a házimunkával, és mindketten odaülhettek volna Jézus lábához – hallottuk egyszer a szentbeszédben. Erre a logi-

kus megoldásra jutnánk, ha elegendő lenne pusztán az ésszerű munkaszervezésre felhívni a figyelmet. Alaposabban végiggondolva azonban mégsem a racionalitás keretei között kell keresnünk az evangéliumi szakasz kulcsát.

Márta gyakorlati ember, és egyáltalán nem tartja fontosnak a szócséplést. Sőt. Szerinte az nemcsak nem fontos, hanem egyenesen felesleges és káros is. Agyaskodás. Véleménye szilárd,

(és/mert) egyezik a „mindenki” által általánosan elfogadott renddel és szokással. Egyébként meg: Hogy nézne az ki, ha egy betérő azt látná, hogy a háziak tátott szájjal ülnek Jézus körül, miközben szalad a konyha?

Márta méltatlankodása, idegeskedése világosan mutatja, hogy saját maximalizmusával küzd. Mindent jobban (nemcsak jól) akar csinálni. Éppen ezért gyanítható, hogy Márta Mária se-

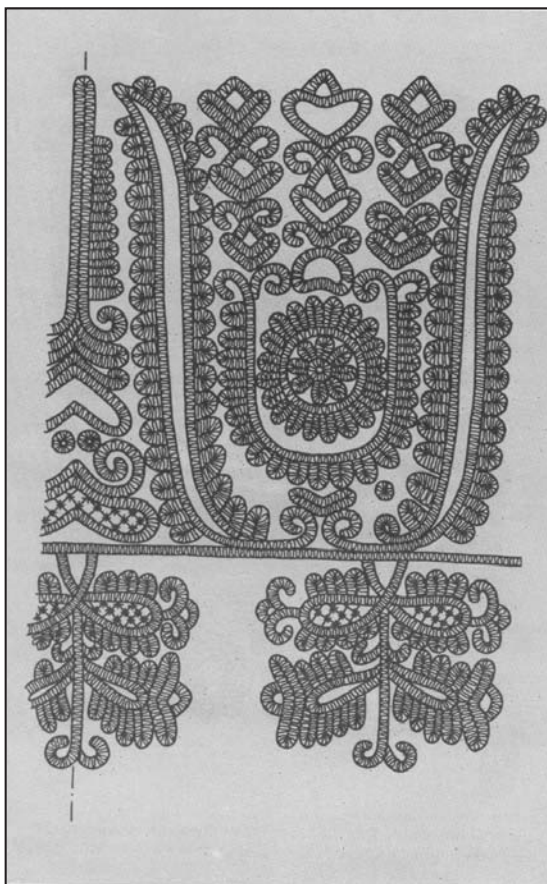
gítsége mellett is mindig találja annyi munkát, hogy végeredményben egyiküknek se maradjon ideje leülni a Mester lábához. Akinek volt bármilyen köze már háztartáshoz, tudhatja, nem létezik olyan pillanat, amikor a gondos háziasszony mindent a legnagyobb rendben valónak lát, és nem talál több teendőt.

Nem tudhatjuk, hogy Mária mikor látta be ezt, adta fel, és ült oda hallgatni az Urat, de ez mellékes. Érdekesebb, hogy Márta számára kizárólagos fontossággal bír a sok házi dolog, ettől érzi magát fontosnak, ez adja neki a biztonságot, és ez képezi önbecsülésének stabil alapját. Kötelességtudata határtalan: nem engedi meg magának, hogy feladatait csökkentse, vagy elhagyja – ha ott van Jézus, ha nincs. Nézetrendszerébe semmi egyéb nem fér bele, ennek következtében az idejébe sem.

Ha szegény nem volna erről 200%-ig meggyőződve, nem tenné szóvá Jézusnak testvére „hanyagságát”. Biztos abban, hogy Jézus is ugyanúgy látja a világot, mint ő: mindent el kell végezni, nem érünk rá másra. A férfiak járathatják az agyukat mindenféle Isten országán, de a nőknek helyt kell állniuk számtalan házi dologban. Csoda, ha ideges ettől az ember? Egy háziasszony soha nem lehet tétlen, nélküle összedőlne a világ. Óriási felelősséget kell viselnie. Persze a lusta, hanyag, fe-

létlenül asszonyokra is van példa, sajnos. Lám.

Nincs a szívedben senkinek és semminek hely, Márta – mondja Jézus. Pedig csak egy a szükséges. Cseréld a szí-

vedben a „sok házi dolgot” Isten országára. Prioritást kell váltani. Ezzel a váltással Mártának többé nem a suvickolt tűzhelytől kell várnia a saját biztonsága, nyugalma, fontossága visszaigazolását. A hangsúlyok a helyükre kerülnek.

Olyan egyszerű okosnak lenni ekkora távolságból. Megállapításainkat azonban magunkra is vonatkoztathatjuk: talán nem merészség azt állítani, hogy mi magunk vagyunk/lehetünk egyszemélyben, különböző arányokban Márta és Mária is. Elég csak arra gondolnunk, milyen gyakran fordul elő, hogy egyáltalán nem, vagy csak elenyésző időnk jut éppen azokra a teendőinkre, amelyeket igazán fontosnak tartunk: párkapcsolat, család, gyerek, ima, Örömhír, kapcsolattartás, kapcsolatépítés. Napjaink idősorszámlásunkat este végiggondolva rendre olyan időigényes tételekre bukkanunk, amelyek inkább tartoznak Mártá, mint Mária tevékenységi körébe. Ugyanezt tapasztaljuk nagyobb, akár évtizedes időtávban is.

Gondoljuk végig: Számunkra biztosan csak egy a szükséges? Biztosan jól ítéljük meg napi és éves vonatkozásban energiánk, tudásunk, pénzünk, időnk, szeretetünk helyét és arányait? Milyen (gátló) elvárásrendszernek akarunk megfelelni nap mint nap? Eltűnődünk-e már idegeskedéseink és maximalizmusunk összefüggésén?

Július 28. — Évközi 17. vasárnap — Lk 11,1–13 — Mert mi is megbocsátunk

Az imádságnak nagy irodalma van. Vannak fajtái, metódusai. Szemlélődő, kérő, hálaadó, dicsőítő ima és még ki tudja, hányféle.

Jézus nem tart tudományos értekezést az imáról. A lehető legegyszerűbb, a lényegét megragadó módon, a mindenki által ismert, használt szavakkal és kifejezésekkel fogalmaz. Mi a fontos Istennek? Mi fontos nekünk, embereknek?

Istennek az a fontos, hogy Országa megvalósuljon a földön. Ez az akarata. Azért fontos ez neki, hogy gyermekei boldogok legyenek, és övék legyen a föld. Gyermekei ezért szólítják így: Atyánk.

Két entitás szerepel az imádságban. A megszólított Atya az egyik. Mi, azaz az emberek összessége a másik. Nem én, egyes ember a magam nevében szólok az Istenhez, hanem úgy, mint az emberek összességének egy tagja. Az Úr imádságában ezért megjelenik az emberben lévő belső, és az őt körülvevő külső viszonyrendszer. Magánimát nem tanított nekünk Jézus. Nem azért használ többes számot, mert több tanít-

ványnak felel; hanem azért, mert éppen akkor, amikor mint gyermekei Atyánknak szólítjuk az Urat, ez a megszólítás egységet hoz létre bennünk és közöttünk. Valamennyiünk nevében szólunk hozzá, valamennyiünk nevében fogalmazunk meg, mit kérünk tőle, mit tettünk egymásért.

Ezt azért tehetjük, mert általános félelmek és aggodások között élünk valamennyien. Tartunk attól, hogy elveszítjük, amink van, akár kevés, akár sok is az. Nem lesz állásunk, nem tudunk enni adni a ránk utaltaknak vagy értékeinkre rablók fenekednek.

Nyomaszt a rossz lelkiismeret hibáinkért és bűneinkért, amelyeket magunk ellen vagy egymás ellen követtünk el. Megterheli szívünket és megbetegíti szervezetünket, leköti energiainkat a harag, a sértések nyilvántartása és ápolása, a megbocsátani nem tudás. Eltévesszük az utat, amelyet keresünk és amelyre vágyunk, elszabotáltuk a küldetést, másra fordítottuk a rendelkezésre bocsátott, kiszabott időnk. Mindezt abban a kapcsolatrendszerben tettük, amelyben valamennyien az Atya gyermekeiként ta-

gok vagyunk, és amelyben saját felelősséget kell viselnünk tetteinkért.

Szabadulásra vágyunk félelmeinktől, belső bizonytalanságunkból, fékezett vagy béklyókba szorított önmagunktól. Jöjjön el a te országod, mondjuk, mert a te országod egy és oszthatatlan a mennyben és a földön. Ha itt van közöttünk is, akkor vége a szorongásnak, nem kell tovább félnünk. A magam részéről saját akarattal, szándékkal, erőfeszítéssel tehetek ezért: a mi Atyánktól bocsánatot kérek, és az engem ért sértések megbocsátásáról számolok be neki.

Jézus nemcsak atyánkként mutatja be nekünk Istent, hanem barátunkként is: olyannak, akinek fontos, hogy a valódi szükségben szenvedőt ne hagyja magára, ne küldje el, hanem meghallgassa. Amikor a támogatását kérjük, rávezet minket arra, valójában mire is van szükségünk. Akinek élete központi törekvése Isten akarata/országá keresése, és bizalommal fordul Istenhez, mint atyjához a gyermek, vagy barátjához az a barát, aki éjfélkor is mer zörgetni, az nem csalódik. De ehhez rendszeresen zaklatnunk kell Őt.